

Arrest

nr. 92 062 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en afgifte van een doorlaatbewijs.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 16 januari 2012 een asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken van 16 januari 2012 is gebleken dat verzoekers reeds op 9 januari 2012 in Polen een asielaanvraag hadden ingediend.

Verzoekers dienden op 7 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kregen op 7 mei 2012 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELUKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDEUNGEN; SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT: SCHENDING VAN ARTIKEL 15 DUBLIN II VERORDENING; SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS; SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPUCHT: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL. ernstige medische aandoening. De tweede verzoekende partij lijdt aan een ernstige medische aandoening, namelijk een terminale nierinsufficiëntie, anemie, secundaire hyperparathyroïdie en een misvorming van de vena jugularis (stuk 7). Gelet op deze ernstige medische aandoeningen werd een medische regularisatieaanvraag ingediend (bijlage 1 bij stuk Ga), doch ongegrond bevonden door de verwerende partij (stuk 7), aangezien de verwerende partij meent dat de levensnoodzakelijke behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Polen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn. Bij deze ongegrondheidsbeslissing dient vooreerst de opmerking geformuleerd te worden dat de verwerende partij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke behandelings- en opvolgingsmogelijkheden dient af te toetsen aan het land van herkomst in casu de Russische Federatie, Tsjetsjenië. Of de nodige behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Polen al dan niet beschikbaar en toegankelijk zijn, is in het kader van de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen irrelevant. De ongegrondheidsbeslissing aangaande de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen is nietig, gelet op het feit dat de verwerende partij het verkeerde land als referentieland gebruikt. De relevantie van de beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Polen is daarentegen in het kader van de toepassing van de humanitaire clausule en de soevereiniteitsclausule van de Dublin II Verordening wel aan de orde. Dat in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar zou zijn tegen een terugkeer naar Polen en dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Polen, wordt ten stelligste betwist door de verzoekende partijen.

In de bestreden beslissingen wordt daarnaast de medische toestand niet gespecificeerd. Noch de aard van de aandoening, noch de ernst van de aandoening van de tweede verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gepreciseerd. Een enkele verwijzing naar de ongegrondheidsbeslissing genomen in het kader van de medische regularisatieaanvraag volstaat niet. Uw raad besliste reeds in een gelijkaardig dossier tot schending van de motiveringsplicht: (...). De Raad van State oordeelde: (...). Dat de situatie voor asielzoekers in Polen allesbehalve rooskleurig is, kan nagelezen worden in een rapport van Jörg Gebhard dd. januari 2009, waarin we onder meer volgende opmerkingen kunnen lezen betreffende ‘asiel in Polen’: (...). Hoewel geciteerd rapport dateert van januari 2009, is wat geschreven werd nog steeds actueel. Vele van de aangehaalde probleemstellingen betreffen immers structurele problemen of problemen die op de allereerste plaats een mentaliteitswijziging nodig hebben vooraleer het probleem ten gronde kan aangepakt worden. Aan al deze problemen tegemoet komen, is een werk van lange adem. In een nota van de UNHCR dd. 2010 kunnen we lezen dat de gezondheidszorg voor nieuwkomers (asielzoekers, vluchtelingen, vreemdelingen met een andere status) in Polen niet toegankelijk is. (...). De noodzakelijke medische zorgen zullen aan de tweede verzoekende partij niet kunnen geboden worden, mede gelet op het feit dat de verzoekende partijen niet over de nodige financiële middelen zal beschikken. In Polen zal aan de tweede verzoekende partij geen financiële steun geboden worden en is het uiterst moeilijk voor een nieuwkomer zoals de verzoekende partijen om een tewerkstelling te bemachtigen. (...). Aan de hand van dit objectieve rapport kan niet getwijfeld worden aan het gegeven dat de tweede verzoekende partij geen toegang zal kunnen krijgen tot de Levensnoodzakelijke medische zorgen. Ook inzake huisvesting zijn er grote problemen (‘Being a Refugee, How Refugees and Asylum Seekers Experience Life in Central Europe’, UNHCR, 2010, pagina’s 13 e.v.), hetgeen voor de verzoekende partijen bijkomend problemen zal opleveren. Uw Raad heeft reeds erkend dat de situatie voor nieuwkomers in Polen uitermate moeilijk is. (...). Er dient gewezen te worden op het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: (...). De nationale overheid kan zich bijgevolg niet zondermeer beroepen op het algemeen vertrouwensbeginsel ten opzichte van een andere lidstaat. De verwerende partij had daarentegen eerst in concreto moeten nagaan hoe Polen zijn internationale verplichtingen en EU-richtlijnen in verband met de opvang van asielzoekers en de asielprocedure in de praktijk brengt en individuele garanties eisen. In het hierboven geciteerd arrest van uw Raad wordt vastgesteld dat in Polen de praktijk van de theorie verschilt. Alle elementen wijzen er op dat uitwijzing van de verzoekende partijen naar Polen een ernstig risico inhoudt voor een schending van artikel 3 E.V.R.M. Indien, ondanks de voorliggende objectieve rapporten, toch wordt aangenomen dat de tweede verzoekende partij in haar hoedanigheid als asielzoeker de uitermate verregerende medische zorgen zal krijgen in Polen, dient

niettemin nagegaan worden of de tweede verzoekende partij diezelfde medische zorgen zal krijgen na afloop van de asielprocedure. Een asielprocedure duurt in principe slechts een korte periode. Het is een vaststaand feit dat de verzoekende partijen na deze korte asielprocedure ofwel een verblijfsstatuut zullen krijgen, ofwel illegaal in Polen zullen verblijven. Aangezien de aandoening van de tweede verzoekende partij een ongeneeslijke aandoening betreft, dient eveneens de mogelijkheden tot behandeling en opvolging na deze periode beoordeeld worden, aldus wanneer de verzoekende partijen ofwel een (tijdelijke) verblijfsvergunning zullen krijgen ofwel in de illegaliteit zullen terecht komen. De verwerende partij heeft dit echter nagelaten. Voorheen werd reeds geargumenteed, verwijzend naar een rapport van de UNHCR en een arrest van uw Raad dat vreemdelingen in Polen financiële moeilijkheden hebben en dat zij het uitermate moeilijk hebben teneinde huisvesting te vinden, een tewerkstelling te bemachtigen, discriminatie ervaren in de ziekenhuizen... Dat artikel 3 E.V.R.M. op korte termijn dreigt geschonden te worden, staat vast.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers stellen dat de verwerende partij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden diende af te toetsen aan het land van herkomst en niet aan Polen. Verder verwijten zij de verwerende partij de medische situatie niet gespecificeerd te hebben in de beslissing en louter verwezen te hebben naar de ongegrondheidsbeslissing. Ze stellen dat de situatie in Polen allesbehalve rooskleurig is en verwijzen naar een rapport van 2009. Hieromtrent stellen verzoekers dat ook al dateert het rapport van 2009, het hier gaat om structurele problemen. In een nota van het UNHCR van 2010 zou staan dat de gezondheidszorg voor nieuwkomers niet toegankelijk is. Ze zouden niet over de financiële middelen beschikken. Ze verwijzen naar het arrest MSS t België van het EHRM en stellen dat er niet verwezen kan worden naar het vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissing genomen werd in het kader van de Dublin-II-Verordening. Verzoekers spreken niet tegen dat Polen de bevoegde lidstaat is om hun asielaanvraag te behandelen. Aangezien Polen de bevoegde lidstaat is, diende een gegrondheidsonderzoek inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf dan ook te gebeuren voor wat betreft Polen. Verzoekers hun kritiek kan niet gevolgd worden.

Aangezien verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 19 april 2012 ongegrond werd verklaard en er geoordeeld werd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen, is het niet kennelijk onredelijk dat dit ook zo wordt opgenomen in de bijlages 26^{quater}. Verzoekers tonen niet aan in welke mate de verwerende partij nog meer diende te motiveren m.b.t. de gezondheidstoestand. Een loutere verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zouden zijn, is geenszins voldoende.

Waar verzoekers een schending opwerpen van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het EHRM geoordeeld heeft dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRN 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVPM (zie:

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en. dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRN 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en 388).

In casu gebeurde dit 'zo nauwkeurig mogelijk onderzoek' bij analyse van de door verzoekers gedane verklaringen in het kader van het Dublin-verhoor. Immers moet rekening gehouden worden met het feit dat verzoekers in Polen een asielaanvraag indienden, zelf verklaarden er een opvangcentrum gekregen te hebben, doch zelf kozen om hier niet naartoe te gaan. Verzoekers legden geen enkele verklaring af omtrent het feit dat zij in Polen geen bescherming zouden hebben gekregen van de Poolse autoriteiten daar waar zij het nodig zouden hebben gehad. Daarenboven blijkt uit hun verklaring dat België door verzoekers gekozen werd als land voor het indienen van een asielaanvraag, daar ze verklaarden dat België hen aangeraden werd.

Met betrekking tot de medische situatie merkt de Raad op dat het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

Het eerste middel niet gegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDEUNGEN: SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT: SCHENDING VAN

ARTIKEL 15 DUBLIN II VERORDENING: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS; SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht; SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL. Onveiligheid in Polen voor Tsjetsjenen. De verzoekende partijen argumenteren dat zij zich in Polen tevens onveilig voelen. De verwerende partij aanvaardt dit argument niet en haalt aan dat de verzoekende partijen geen concrete elementen of feiten hebben aangebracht om aan te tonen dat zij niet op de hulp van de bevoegde autoriteiten zouden kunnen rekenen. De verzoekende partijen stellen vast dat de verwerende partij om geen enkele bijkomende informatie heeft verzocht in het kader van hun onveiligheidsgevoel in Polen. De verzoekende partijen hebben hun vrees voor vervolging in Polen uitgaande van de autoriteiten van hun land van herkomst aan de verwerende partij kenbaar gemaakt en wilde hierover meer uitleg verschaffen. Daarnaast hebben de verzoekende partijen een begin van bewijs voorgelegd, namelijk het document betreffende de aanval op de broer van de eerste verzoekende partij (stuk 6b). Desondanks heeft de verwerende partij geen verdere uitleg gevraagd aan de verzoekende partijen, noch de verzoekende partijen de kans gegeven om hun vrees voor vervolging in Polen in concreto, aan de hand van hun verklaringen, aan te tonen. (...). De verwerende partij verwijt de verzoekende partijen slechts een algemeen rapport aan te halen waarin gestipuleerd wordt dat er in Polen veiligheidsproblemen zijn voor Tsjetsjeense asielzoekers. Niettemin tracht de verwerende partij het argument van de verzoekende partijen te weerleggen door zelf een algemeen rapport aan te halen, waarin bovendien wordt gesteld dat er bedreigingen worden geuit tegen asielzoekers! De verwerende partij poogt met een algemeen rapport, die bovendien dateert van een eerdere datum, het meer recente algemene rapport voorgelegd door de verzoekende partij te weerleggen. Aangezien de verwerende partij van mening is dat concrete feiten of elementen ontbreken vooraleer geloof gehecht zou kunnen worden aan de vrees voor vervolging in Polen van de verzoekende partijen, dan mag verwacht worden dat de verwerende partij minstens de verzoekende partijen hieromtrent ondervraagt.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers betogen dat ze zich in Polen onveilig voelden en dat ze een begin van bewijs aanbrachten, zijnde het document betreffende de aanval op hun broer, doch dat de verwerende partij naliel meer informatie hieromtrent te vragen. Ze verwijten de verwerende partij hun informatie te trachten te weerleggen met een algemeen rapport dat uitgebracht werd op een eerdere datum dan dat van hun.

Waar verzoekers verwijzen naar de problemen met de broer, merkt de Raad op dat in de beslissing uitdrukkelijk gesteld werd dat er geen concrete feiten werden aangebracht waaruit zou blijken dat verzoekers zelf bedreigd werden. Bovendien werd in de bestreden beslissingen expliciet ingegaan op de verklaringen van verzoekers mb.t. de broer. De beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“In een aanvullende tussenkomst van 02/03/2012 verwijst Meester D. naar het feit dat de broer van haar cliënt in Polen het slachtoffer was van een aanval op zijn woning en dat dit het onveiligheidsgevoel zou vergroten. Ze legt een verklaring voor afgelegd bij de bevoegde Poolse politie. Betrokkene brengt geen concrete feiten en elementen aan dat deze hulp en/of bescherming hem door de bevoegde autoriteiten zou zijn geweigerd of dat ze niet in staat geweest zouden zijn om betrokkene hulp en/of bescherming te bieden indien nodig, integendeel, deze persoon kon wel degelijk bij de politie terecht; Er zijn geen concrete feiten dat betrokkene zelf bedreigd zou zijn door derden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen, kan er ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkenen verantwoordelijke autoriteiten, in casu de Poolse autoriteiten op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.”

De bewijslast ligt niet enkel bij de verwerende partij, maar ook bij de verzoekers zelf. Verzoekers dienen aan te tonen dat hun vrees voor een terugkeer naar de bevoegde lidstaat gegrond is met een begin van bewijs. Het is de verwerende partij die in het kader van het Dublin-verhoor expliciet vraagt naar de redenen die een verzet tegen terugkeer verantwoorden, waardoor aan verzoekers de mogelijkheid werd gegeven hun vrees te uiten. Er bestaat echter geen verplichting in hoofde van de verwerende partij om daarenboven nogmaals bijkomende informatie te vragen. In ieder geval bestaat de mogelijkheid in hoofde van verzoekers om zelf bijkomende informatie te geven. Immers, tussen het moment van het Dublin-verhoor en het moment waarop de bestreden beslissingen genomen werden, is er ruimschoots de mogelijkheid voor verzoekers om bijkomende informatie aan de verwerende partij over te maken, zoals *in casu* ook gebeurd is, door middel van de fax van 9 februari 2012, verzonden door de raadsman van verzoekers.

Met hun kritiek tonen verzoekers geen schending aan van de door hun opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT; SCHENDING VAN ARTIKEL 15 DUBLIN II VERORDENING; SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS; Famileleden In België. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen zouden verklaard hebben geen familie te hebben in België. Aangezien de verzoekende partijen wel degelijk familieleden in België hebben, steunt deze vermeende verklaring van de verzoekende partijen op een misverstand. De broer van de eerste verzoekende partij, de heer A.K.I., is erkend vluchteling in België (bijlage 4 bij stuk 6a). De problemen die de verzoekende partijen hebben gekend in hun land van herkomst, zijn verbonden aan de problemen van de heer A.K.I. Gelet op de samenhang is het belangrijk dat het dossier van de verzoekende partijen eveneens in België wordt behandeld. De verwerende partij merkt op dat ieder dossier individueel zou worden behandeld. De praktijk van de asielinstanties toont echter het tegendeel aan: bij het onderzoek ten gronde wordt vaak verwezen naar verklaringen door familieleden en/of beslissingen genomen in het kader van het dossier van familieleden. De verzoekende partijen beroepen zich tevens op artikel 8 E.V.R.M., het recht op een familieleden. In Polen hebben de verzoekende partijen geen familieleden wonen. Alhier woont de broer van eerste verzoekende partij en diens gezin. De verzoekende partijen krijgen van hun familieleden veel steun. Rekening houdende met de ernstige gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij, is steun en nabijheid van naaste familieleden uitermate welkom.”

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers betogen dat het feit dat ze zouden verklaard hebben geen familieleden te hebben in België zou steunen op een misverstand, daar zij wel degelijk een broer, de heer A.K.I., in België hebben, die erkend vluchteling is. Hun problemen zouden verbonden zijn aan de problemen van de broer.

De Raad merkt op dat in de beslissing wel gemotiveerd wordt aangaande het feit dat verzoekers tijdens het Dublin-verhoor verklaarden geen familieleden te hebben in België, doch nadien, via een fax van hun

raadsman, erop wezen dat zij wel een broer in België hebben, die erkend zou zijn als vluchteling. De beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa . Meester D. verwijst nog naar de aanwezigheid van de broer van meneer A.I. in België. Meester D. wijst op de samenhang van de dossiers en stelt dat het aangewezen is om daarom het dossier ook in België te behandelen; We merken op dat ieder dossier individueel behandeld wordt. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek.”

Wat betreft de humanitaire clausule waar verzoekers naar verwijzen, dient te worden opgemerkt dat de Belgische staat niet kan worden verplicht hun asielaanvraag te behandelen. Dit blijkt duidelijk uit de voornoemde Europese verordening, waarin een mogelijkheid wordt geschapen om in bepaalde gevallen een asielaanvraag te behandelen, maar geen verplichting wordt opgelegd om dit effectief te doen, wanneer andere staten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, conform de criteria die worden vermeld in voornoemde Europese verordening. In artikel 15, alinea 1 van de voormelde verordening staat duidelijk het woord “kan” en niet “moet”. Het is immers niet de kandidaat-vluchteling die bepaalt welke staat zijn asielaanvraag zal behandelen (RvS 27 november 2003, nr. 125.747).

In de bestreden beslissingen wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik maken van de door artikel 15 van de verordening 343/2003 geboden mogelijkheid.

Daar waar verzoekers voorhouden dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM, kan men zich de vraag stellen of verzoekers wel degelijk aantonen een ‘gezin’ te vormen met hun broer in de zin van artikel 8, 1ste lid van het EVRM.

Het begrip ‘gezinsleven’ in artikel 8 van het EVRM is immers een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier en verzoekers’ oorspronkelijke verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoekers en de broer een ‘gezin’ vormen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekers tonen evenmin aan dat hun broer een gezinslid is in de zin van artikel 2, ii van de Dublin-II-Verordening die luidt als volgt:

“i) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;”

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC